

482. LÁSKOU ZHYNULÝ

888. (*Nápěv 455 [843]*)

Šla milá na zdávání,
šohajek v okně stál,¹⁾
od veliké žalosti
na maměnku volal.²⁾

Ach, má mamulko milá,
podíte se podívat,
jak mě srdečko bolí,
viďa ju s jiným stát.

Pošlíte pro maláře,
ať ju vymaluje,
ať to moje srdečko
krev hned nezaleje.³⁾

A malěř odpověděl,
že to nemože byt,
že to jeho srdečko
musí se v něm rozlít.⁴⁾

Když bylo po pohřbě,
milá na kerchově
přežalostně plakala
na milého hrobě.

Ach, můj milý, rozmilý,
co ty tak tvrdo spíš,
a já na tebe volám,
ty mně neodpovíš.

Běž, má milá, běž domů,
máš tam muža svého,
a já tady musím byt
až do dňa súdného.

Ei, lásko, lásko, lásko,
jak hoříš plamenem
a spaluješ srdenko,
spaluješ na hlaveň.

¹⁾ šohaj v okně ležel,

²⁾ přežalostně zaplakal,
na svú milú hleděl.

Z Březolup:

³⁾ ať se moje srdečko
hořem nepomine.

⁴⁾ že ten šohajček
musí hořem umřít.

U Újezdě u Vizovic:

Malěř nemá barvy,
ani nechce jíti,
že on pro to děvčátko
mosí z světa jíti.

483. VÍNEK ZELENÝ NEJDRAŽŠÍ

889.

Šla pa - nen - ka, šla na trá - vu blí - zko ze - le - né - ho há - ju.

[: Šla panenka, šla na trávu :]
[: blízko zeleného háju. :]

Potkaltě ju tam myslivec,

žádal o zelený věnec.

»Nežli bych ti věnec dala,
spíš bych se s tebou sekala.

A ten věneček zelený,
to je moje potěšení.«

890. *Jiné čtení* (*Nápěv 418 [783]*)

Šla Naninka na travičku
do zeleného hájíčku,
nadešel ju mládenec
a žádal ju o věnec.

»Než bych já ti věnec dala,
ráděj bych se rúbat dala,
pro věneček zelený
z rozmarýnu pletený.«

Šla Naninka z trávy domů,
trefila se máti k tomu.
»Kdes, Naninko, kdes byla,
že ses tak porúbala?«¹⁾

»»Já jsem byla pro travičku,
a to v zeleném hájíčku,
nadešel mně mládenec
a žádal mne o věnec.

Než bych já mu věnec dala,
ráděj bych se sekat dala,
ten věneček zelený,
to je mé potěšení.««

¹⁾ »Kaj's, ma dcero, kaj's byla,
žes svu krasu změnila?«